

Nino: »Človek optimizem«

Nino Batagelj: Človek optimizem

»Človek optimizem« je izraz, s katerim je Nina poimenoval prijatelj Haris, pisec enega od tekstov, ki se pojavljajo na osebni razstavi. Nino se je namreč odločil, da bo pisno pripoved o svojem življenju prepustil svojim bližnjim, sam pa si je izbral video, medij, ki mu je bolj domač.

Tudi Nino Batagelj je človek mnogih identitet. V najstniških letih je aktivno deloval kot ekstremni športnik in turistični vodič, v lokalno skupnost pa se je vključeval tudi kot prostovoljni gasilec. Prelomnico v njegovem življenju je zaznamovala nesreča, katere posledica je tetraplegija. Nino se je bil tako primoran soočiti še z eno identiteto. Vseeno je kljub gibalni oviranosti ostal aktiven športnik, hkrati pa se veliko ukvarja tudi s preventivo in ozaveščanjem. V kolikšni meri sta se Ninovo življenje in identiteta spremenila, pričajo tudi spomini, ki so nam jih zaupali njegovi prijatelji in družina. V katalogu smo zaradi tega objavili vse razstavljene tekste, pa tudi nekaj fotografij, video material pa je dostopen na spletni strani Slovenskega etnografskega muzeja. Osebna razstava je bila odprta v januarju 2015, nastala pa je tudi kot del projekta *Dostopnost do kulturne dediščine ranljivim skupinam*.

Andrej Tomazin,
Kustos pedagog

Snežana Tadić, mami

Mala rožnata kepa z velikimi, velikimi očmi pred menoj. Ali ga bom znala pripraviti na ta svet, ki prihaja. Ali je ta svet, ki ga jaz poznam in mu ga mislim podati, je to pravi svet? Nič, se bom naučila z njegovim sprejemanjem tega novega sveta.

Čudno, njegova prva beseda je bila »sam«. Začelo se je vse zelo, zelo hitro dogajati ... Eksplozije čustev, energije... Ne dohajam!!!

»Dober dan, dvojce Marlboro rdeče prosim«, poleg mene velike oči v katerih razpoznam jezo: »Mami, poklical bom socialno službo, ker kadiš in boš prej umrla in jaz bom sirota.« Ja, uči me kaj je odgovornost, ne samo danes ampak tudi jutri. Učim se.

Porisane stene stanovanja. Risbe kažejo potovanja z vlakom, avtobusom, avionom, morje, gore ... Celi svet enega otroka. V enem dnevu se vse to prekrije z barvo. Zaprepaden obraz otroka mi pove vse: »Ali si me vprašala, če lahko to narediš« Ali to drugi otroci tudi vprašajo starše? Nič, učim se. Učim se spoštovati.

Pogled skozi kuhinjsko okno mi zaledeni kri v žilah. Haris in Matevž ležita na asfaltu. S skakalnice Nino na kolesu leti preko njiju. »Nino!!!« »Mami jaz to znam in oni mi zaupajo.« Ja, učim se kaj je zaupanje.

Novo okolje, nova šola. »Ne boš šla na govorilne, ker me razredničarka še ne pozna.« Učim se. Učim se kako se prebiti naprej.

Klinični center! Še vedno iste velike, velike oči ... Kako naprej??? »Mami, bomo zmogli!« Ja, učim se živeti, živeti danes, ta hip z ljubeznijo, z zaupanjem, toleranco, energijo, ki ne vem iz kje jo jemlješ in deliš.

Hvala ti, da sem spoznala življenje.

Haris, prijatelj iz otroštva

Nekega poletja, zdaj že kar nekaj let nazaj, sem med obiskom babice spoznal malega črnega navihanega soseda po imenu Nino. Ob prvem srečanju sem takoj opazil njegove velike oči polne "žlehtnobe" in velikega nasmeha - in tako se je začelo: ekstremne vožnje s kolesi po strminah, sestavljanje figur iz lego kock, razstavljanje le-teh (s pomočjo petard), spuščanje po klancu z babičinim lesenim vozom kot z bob sanmi, gradnja lesenih utrd na obrežju Save in še bi lahko našteval. Kot dva radovedna mulca pa sva se tudi zastrašujoče veliko zanimala za ogenj in občudovala njegove posledice. Neko popoldne sva se z ostalo družbo odpravila na bližnji hrib kjer smo se poigrali z vžigalicami ter "nenamerno" zažgali suho travo na pobočju manjšega hribčka. Kot se za dogodek spodobi smo se vsi prestrašeno razbežali in travo pustili v gorečem stanju. Odnegli smo jo z manjšimi opeklinami in adrenalinom v krvi, le Matevž brez trepalnic in obrvi. Nič kolikrat pa smo naše dogodivščine zaključevali tudi z dobrimi domačimi batinami.

Na Ninota me vežejo zelo lepi spomini iz otroštva, kateri brez njega nebi bili tako popolni kot so bili. To so spomini ki mi še vedno narišejo nasmeh na obraz. Nino je neustrašen človek, ki s svojo karizmo in dobrodušnostjo lahko očara prav vsakega posameznika.

Zame je Nino vedno bil in vedno bo: Človek optimizem.

Matevž Hvala, prijatelj iz otroštva

Nekaj malega o naših starih časih. Sonce je komaj vzšlo, ko smo bili že pokonci. Vsak dan med počitnicami, ki smo jih oboževali. Da smo lahko počeli »lumparije«, smo takoj zjutraj odšli ven. Seveda, odraščali smo na Slovenskem Javorniku, kjer je bilo dosti skritih kotičkov in prostorčkov kjer smo se lahko zabavali, vozili s kolesom in tako dalje. Oboževali smo pomlad, ko je vse začelo cveteti, drevesa so dobivala listje, da sva lahko delala v gozdu skrivališča in s fračo streljala kamenje. Ko je prišlo poletje, mi je bilo najbolj všeč, ko sva se lovila po Savi s črno kužo, ki si jo pazil, ko se je potapljala in iskala kamne pod gladino reke. V spomin se mi je vtisnilo tudi, ko smo z našo družino po mivki pri naši reki iskali vse najrazličnejše odpadke, ki so nas zelo zanimali, ker kot otroci smo razmišljali zelo drugače. Ker smo bili otroci, smo počeli tudi lumparije in seveda lumparije niso ravno za zgled. In ena od lumparij, ki sva jih počela je bila, da sva prevračala smetnjake pri hišah, da so se ljudje malo jezili. V spomin se mi je vtisnila tudi zima. Ta letni čas mi je bil všeč tudi zato, ker smo se lahko sankali na vse različne načine. Najbolj mi je bilo zanimivo, ko sva se peljala čez skok in zlomila sanke, ali ko smo se spuščali kar s polivinilom. Takrat nam je to že kar zadoščalo. Pritegnilo me je tudi ko sva pri tebi sestavljala sestavljanke, vedno si imel zelo ogromno število puzel za eno sliko. Imel si tudi zelo veliko igračk ki so me privlačile. Seveda, to naše otroštvo je zelo hitro minilo in bil si zelo dober prijatelj in pripravljen na vsak podvig. Lahko sem ti tudi zaupal vse mogoče reči. Ampak leta zelo hitro minejo in si vsak ustvari svoje življenje kakršno mu je namenjeno.

Skratka, preživeli smo zelo lepo otroštvo.

Prijatelj Anže

Z Ninom se pozna že dolgo časa. Spoznala sva se v osnovni šoli kjer sva bila sošolca 4 leta. Čeprav sem z večino sošolci izgubil stik po opravljeni osemletki, pa se je prav obratno zgodilo z najinim odnosom. Gimnazijska leta sva večino prostega časa preživela skupaj ter doživela marsikaj zanimivega, zabavnega, neumnega včasih pa tudi nevarnega. Veliko stvari razstavljenih tukaj, so spomini najinih adrenalinskih podvigov, ki so se na srečo končali brez resnih poškodb in z veliko smeha. Stvar s katero bi v eni besedi opisal Nina in njegovo mladost je adrenalin. Spomnim se dneva, ko sem izvedel novico o Ninovi nesreči. Bil sem pretresen in v skrbeh za svojega zelo dobrega prijatelja.

Sledilo je obdobje obiskov v bolnici in kasneje v rehabilitacijskem centru Soča. Nino je kljub poškodbi ostal isti in hrepenel po adrenalinskih in novih dogodivščinah. Kmalu me je prepričal v najbolj nenavadno stvar, katere sva se lahko udeležila skupaj – ples na vozičkih. Noben od naju ni vedel, da se bo s to odločitvijo začelo novo poglavje v najinem življenju. Tam sva oba spoznala najine življenjske sopotnice.

Najbolj zabavno pri tem je, da mi je Nino s tem postal še bližje kot prej, saj je njegova življenjska sopotnica moja sestrična.

Šolska fotografija iz sedmega razreda, v katerem sta bila sošolca s prijateljem Anžetom

Iva Molek, razredničarka Srednje medijske in grafične šola Ljubljana

Spomini na dijaka Nina Batagelja

Nino Batagelj je ime, ki spodbudi obrazne mišice, da se na mojem obrazu izoblikuje nasmeh. Odkrit nasmeh zaradi njegove igrivosti, pozitivne energije in vseh pričakovanih in malo manj pričakovanih dogodkov, ki so zaznamovali Ninova leta na SMGŠ Ljubljana in najinem skupnem sodelovanju od drugega do četrtega letnika. Kot novopečena razredničarka sem v šolskem letu 2004/2005 prevzela zelo zanimiv, lahko bi rekla legendarni in velikokrat na konferencah omenjeni razred, 2. d-razred. Že prvi šolski dan, 1. 9. 2004, je Nino zaradi svoje zgovornosti, aktivnosti in zagnanosti dobil posebno, častno vlogo, postal je predsednik razredne skupnosti. S strokovnimi predmeti ni imel težav, celo pri tipografiji in reprodukciji je blestel v vsem svojem blišču in sijaju. Sicer mu je težave povzročala matematika, a je zablestel s spisi in govornimi nastopi pri slovenščini, zato sva imela zelo dober razlog, da na težave z računanjem čim hitreje pozabiva. Kot zagrizen športnik mi je vedno z velikim navdušenjem pripovedoval, kako zelo sodeluje pri pouku športne vzgoje. Najbolj se je navduševal nad skakanjem po kanvasu, saj je vedel, kako pridobiti pozornost profesorja Žmavca.

Njegova aktivnost, igrivost, nagajivost in komunikativnost se je najbolje izkazovala pri pouku fizike in zgodovine. Tam je ni bilo moč spregledati. Včasih je bil tako zelo aktiven, da so vsej tej hiperaktivnosti sledili vpisi v dnevnik, ki sem jih učinkovito reševala z različnimi pedagoškimi prijemi. Pri Ninu so bili alternativni ukrepi nekaj, kar je bilo redno na urniku (pometanje, urejanje učilnice 021, skrb za moje fikuse ...). Zelo hitro sem ugotovila, da strogi vzgojni ukrepi niso sprejemljivi, saj niso imeli, saj veste, pravih vzgojnih učinkov.

Pouk je bil za Nina premalo. Vedno si je želel še več: aktivno je sodeloval na prireditvah, informativnih dnevih, pri fotografiranju, šolskem športnem društvu, šolski skupnosti in še bi lahko naštevala. Vsakoletna šolska prireditev ga seveda ni obšla; bil je glavni voditelj in se znal zelo uspešno preleviti v različne vloge. Na prireditvi leta 2006 je imel posebno vlogo, saj je bil prva spremljevalka miss grafičarja ... Predstavljajte si ga v petkah, belih dokolenkah in mini krilu, kako zabava publiko, ki ploska, vriska, se smeje in zvija od navdušenja. Leta 2007 je imel glasbeno-igrani nastop. Nino je s skupino dijakov pripravil parodijo na tedanji hit glasbene skupine Atomik Harmonik.

Kako dobro pozna šolo, je večkrat osupljivo prikazal na informativnih dnevih, ko sva v učilnici 021 predstavljala predmet tipografija in reprodukcija. Z največjim veseljem sem ga prosila za sodelovanje in na koncu največkrat ostala brez besed. Domišljija ni poznala meje tudi pri opravičevanju izostankov, vse od težav z lastnim prevoznim sredstvom, gnečo na cesti, prek športnih tekmovanj do veliko gasilskih vaj in neodložljivih obveznosti. Nekoč sem dobila celo opravičilo na razglednici. Napisano je bilo: »Pošiljamo vam prelepe pozdrave iz sončnega Portoroža. Imamo se fino in mislimo na vas. Oprostite za zamudo. Dijaki 3. d«.

Nino je v mojem srcu, tako iz pedagoškega kot tudi osebnostnega vidika, pustil velik pečat. Še danes se na vedno prijetnih snidenjih objameva, smejeva nikoli dokončanim dogodivščinam in veliko pogovarjava. Znova me prelevijo posebni občutki in srečna sem, da imava poseben odnos, ki ga ne glede na okoliščine, še vedno ohranja. Resnično sem hvaležna, da sem del Ninove življenjske zgodbe, saj sem ob njegovi pozitivni energiji in volji do življenja, spoznala bistvo svojega

življenjskega poslanstva.

Leta 2007 je Nino na Krfu v Grčiji kot turistični vodič skrbel za animacijo na maturantskih izletih

Prijatelj Žiga

Ninota sem spoznal v srednji šoli, bila sva sošolca na Srednji medijski in grafični šoli. Od začetka se nismo prav veliko družili, le kakšna kava tu in tam. Nekje v drugem letniku pa smo začeli vedno več časa preživljati skupaj. Oba sva živela v Šiški (500m narazen) in najino druženje je bilo tako ali drugače povezano s Šiško. Po nekaj mesečnem skupnem žuriranju sem se na pobudo Ninota tudi sam pridružil prostovoljnemu gasilcem Zgornja Šiška, katerega član je bil Nino že kakšno leto. In tako sva kar naenkrat bila cele dneve skupaj. Dopoldne v šoli, popoldne v gasilnem domu, zvečer pa v okoliških lokalih porabljala še vso odvečno energijo. Kot večina najstnikov smo bili tudi mi precej veseljaška družba, ki je rada preživljala prosti čas s hmeljevimi napitki ob dobri glasbi. Verjetno smo bili še ena zadnjih generacij ki je svoj prosti čas preživljala na ulicah, igriščih ter parkih, namesto na facebooku in zato smo stkali še bolj močno vez med nami.

Ena izmed gasilskih vaj v okviru Prostovoljnega gasilskega društva Zgornja Šiška

Prijatelj Marko, Red Bull

O Ninotu nisem vedel veliko, slišal pa sem, da iz hitrostnega rolanja prihaja en »odpičen model«. Junija 2008 sem dobil priložnost Ninota bolje spoznati, saj smo kot ekipa predstavnikov Slovenije skupaj preživeli nor vikend v Sarajevu, kjer smo se udeležili tekmovanja Red Bull Hot Run na katerem smo se z rolerji spuščali po stari olimpijski bob stezi. Športna akcija čez dan, dobra družba kolegov sosednjih držav, žurke zvečer – kratka super adrenalinski vikend, ki ga nihče od nas ne bo pozabil. Spomnim se, da je Nino že na treningu ob padcu dobil kar velike odrgrnine, kar pa ga ni niti malo ustavilo in je bil na tekmi med najbolj drznimi in zagnanimi. Da o žurki zvečer niti ne izgubljam besed!

Z Ninotom sva se po nekaj letih ponovno srečala lansko leto, ko se je odločil, da bo svojo zgodbo o invalidnosti predstavil v okviru projekta Wings for Life World Run. Z njim smo posneli video posnetek, kjer je ob svojih športnih aktivnostih razložil kaj se mu je zgodilo ter predstavil kako se je vrnil nazaj v normalno življenje. Užitek ga je bilo po dolgem času spet spremljati v skateparku, ko je z vozičkom premagoval klančine in krivine, na katere se ne bi niti v sanjah podalo veliko zdravih fantov in deklet.

Vsak , ki je imel priložnost Ninota bolje spoznat lahko potrdi, da gre za izrednega človeka, njegova motivacija in pozitivna energija je nalezljiva in super je preživljat čas v njegovi družbi. Nino, respect & stay true!

Nino je sodeloval na Red Bullovem dogodku Hot Run, kjer je svoj adrenalin preizkušal na olimpijski bob stezi v Sarajevu

Prijatelj Prevko

Kot komad od Mi2, ki je kar aktualen zadnje tedne bi lahko rekel temu čista jeba... Zakaj?

Ne vem koliko ljudi na svetu lahko reče da bi dal za prijatelja še kaj več kot le roko v ogenj. Tisti občutek, ko imaš krizo, ko nimaš izhoda ga pokličeš in ti samo s tem, ko se ti javi, izgine polovico problemov, ker veš da bo našel rešitev in ti bo pomagal. Osebnostno vem, kot gasilca brata v ognju, tovariša pod čelado in v prostem času ni bil nikoli odgovor ne. Ne za pomoč, niti za pivo ali na splošno žuranje, vedno smo skupaj držali in poskrbeli drug za drugega, pa smo se zjutraj težavam in bedarijam sladko nasmejali in šli v nov dan.

Na žalost je prišel tisti sončen dan, nič hudega sluteč, ko dejansko nihče ni niti približno razmišljal o kakršni koli nesreči... jeba prišla je... in to do osebe ki je nešteto ur posvetil športu, pomoči sočloveku in predvsem vsem ki so mu blizu tako ali drugače. Kako je lahko Nino doživel tak udarec, ko pa je toliko pozitivnosti oddajal cele dneve in samo s prisotnostjo deloval na prijatelje: "stari kaj se sekiraš, sej se vse poštima".

Tisti dan je bil zame nekaj najbolj groznega v življenju, ko imaš prijatelja, tovariša in predvsem borca nemočnega na zajemalkah, ko mu ne moreš pomagati več kot lahko z zajemalkami in vratno opornico, ko se pelješ skoraj 2 uri v Ljubljano in ne veš kaj se dogaja, ko obveščaš starše ker nočeš da to brezosebno storijo tretje osebe, ko prideš na urgenco in ti niti ne povejo, če je človek sploh še živ ker nisi sorodnik. Meni je bilo neverjetno težko, niti pomisliti pa ne upam in si niti v najhujših sanjah ne znam predstavljati kaj je preživljal takrat Nino in najbližji...

Med okrevanjem smo si ostali zelo blizu, smo se veliko videli ga tut malo požurali skupaj, potem pa na žalost ni bilo več »na hitro en pirček«, to je pa moje krivda. Ali je bil šiht, ali se mi je pa vedno kam mudilo, enostavno ni več tako kot, ko smo bili mulci, in to vsi pogrešamo... kje so časi »ej stari greva na pirček?«. Itak da ni bil en. Današnji dnevi, 5 let po nesreči... kam gre čas... lahko rečem da sem navaden bebec, ker si ne vzamem dovolj časa da bi šel kot tovariš, kot brat v ognju in kot prijatelj vsaj 1x na teden kot človek na kavo ali pa na pivo, pa saj nima veze... vem da Nino bi si zame vzel čas, naredil tisti dodatni korak in naredil to, ker je pač pravi prijatelj in tovariš.

Verjetno zakaj komad "čista jeba"... ko ti je prijatelj čisto blizu, ampak tako daleč da ga moraš po telefonu klicat...

Dec, bodi pozitivec, tak kot si!

DIAGNOZA

G823	G	Flakcidna tetraplegija.
S122	S	Zlom C6 z luksacijo napram C7 - stanje po dekompresiji in stabilizaciji.
S020	S	Zlom frontalne kosti.
S065	S	Subduralni hematoma frontalno desno.
S063	S	Žariščna poškodba možganov frontalno desno.
S027	S	Fraktura orbite in maksilarnega sinusa desno.

Intervju ob tednu mobilnosti

Slovenska plavalna reprezentanca na tekmovanju v Reki

Dogodivščine iz Madrida

Urška, zaročenka

S ponosom lahko povem, da sem Ninova zaročenka. Ime mi je Urška. Zaljubila sem se v njegov pogled. Deset let je bil najboljši prijatelj mojega bratranca, pa se po nekakšnem spletu naključij nisva nikoli videla. Veliko sem vedela o njem. Predvsem sta mi moja mami in teta, ki sta ga zelo dobro poznali, velikokrat pripovedovali zgodbe o njem. To so bile predvsem kakšne šale, ki jih je z vso svojo bistroumnostjo neprestano imel na zalogi. Iz žara njunih oči sem vsakič znova prebrala kako zelo občudujeta tega fanta.

Nekega dne je mi je mami potrto povedala, da se je Nino: »A veš, tisti Anžetov prijatelj!« težko poškodoval. Bilo mi je hudo za človeka, velikokrat sem se spomnila nanj.

Pomlad se je strmo bližala poletju, ko me je poklicala Anžetova punca Petra. Trenerka plesa na invalidskih vozičkih (ja, to obstaja). Vprašala me je, če bi lahko zaigrala nekaj skladb na plesni predstavi, ki jo bodo izvedli, mislim, da 16.6.2011. Predstava se je imenovala Zapelji me. V njej so nastopali hodeči plesalci in plesalci invalidi. Privolila sem.

Ko sva z bratrancem prišla na generalko je rekel, da mi želi nekoga predstaviti. Sedel je na vozičku in odkorakala sva proti njemu. Anže je rekel: »To je Nino.« Zgodilo se mi je točno tisto, za kar sem vedno trdila, da ne obstaja. Zagledala sem njegove bistre, velike, temne, navihane oči in si mislila: »A to je Nino!!«.

Od takrat naprej nisva več spala narazen, če se je le dalo niti eno noč. Takšno pozitivno, ki jo oddaja ta človek je nihče drug ne. In to vedo vsi, ki so ga kdaj spoznali. Vsak trenutek se zahvaljujem, da imam ob sebi tak steber moškosti, trdnosti, duhovitosti, inteligentnosti, samozavesti. Za piko na i je družinski človek, ki mu lahko popolnoma zaupam in vem, da naredi vse, da sem srečna in z njim sem. Takega človeka, kot je On pa ni brez neobremenjene, ljubeče vzgoje, ki jo je dobil od svoje mame. Zraven njega dobiš cel paket. Družina je tako zakon, da se ne čudim, da je iz nje lahko zrasel tako edinstven, ljubeč, sposoben človek, kot je on, Nino, moja ljubezen.

Mimogrede, na tisti predstavi sem igrala pesem I can't help falling in love with you. Lepo naključje ane?

Nino in njegova zaročenka Urška

Smučanje z bi-skijem v Kranjski Gori